Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція подъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 193. Четверъ 29 серпня (10 вересня) 1891. Рôкъ I.

Ще про послѣднй подѣѣ въ Константинополи.

Мы стоимо при тôмъ, що вже давнѣйше сказали про справу дарданельску и змѣну кабінету въ Константинополи, тымъ больше, що теперь множать ся голосы, котрй доказують, що обѣ сй справы не мають великого значѣня политичного и межинародного. Вже вчера зазначили мы коротенько вôдзывъ Fremdenblatt-у, котрый заперечивъ вѣсть, доказуючу, що въ наслѣдокъ уступки, зробленои Туреччиною для переѣзду кораблѣвъ россійскихъ черезъ Дарданелѣ, Австро-Угорщина зажадае формального прилученя окупованыхъ краѣвъ до монархіи. После згаданои Ґазеты, вѣсть та есть зовсѣмъ безосновна, бо у Вѣдни не думае нѣхто тыкати теперь босаньско-герцеґовиньскои справы. Такъ само наспѣла була вчера и зъ Константинополя вѣсть, що змѣна тамошного кабінету не есть анѣ наслѣдкомъ справы дарданельскои, анѣ взагалѣ не стоить въ звязи зъ заграничною политикою. Приватнй вѣсти кажуть чимъ разъ больше догадувати ся, що змѣна та есть наслѣдкомъ якихсь интриґъ дворскихъ. Всежь таки для лѣпшого поясненя обохъ сихъ послѣднихъ подѣй въ Константинополи, котрй заняли теперь всѣ умы въ Европѣ и стались найважнѣйшимъ предметомъ дня, наводимо тутъ деякй кореспонденціи, котрй тй подѣѣ въ дечôмъ докладнѣйше характеризують.

О сихъ подѣяхъ пишуть зъ Берлина до Pol. Corr. такъ: „Въ численныхъ коментаряхъ, якй вяжуть ся до справы дарданельскои, видко змагане представити еи, о скôлько можна, невинною. Головне мѣсце въ тôмъ займала вѣсть Константинопольскои аґентіи, котра мала на цѣли закрыти поступоване Порты, щобы другй державы не выступали вôдтакъ зъ рекламаціями. Въ тутешныхъ добре поинформованыхъ кругахъ не мають близшихъ вѣстей о фактичныхъ пôдставахъ сеи справы. При тыхъ засадахъ, якихъ въ Берлинѣ придержують ся взагалѣ въ справахъ всхôдныхъ, не буде певно нѣхто розбирати глубше подробицѣ и правного пытаня сеи справы. Нѣмеччина не интересована тутъ безпосередно. На всякій случай не приписують сѣй справѣ ширшого значѣня. Всежь таки треба признати, що способъ, въ якій сю справу порушено, есть досыть важною ознакою, котра прибирае ще бôльшои ваги черезъ рôвночасну змѣну кабінету.

Що до дотеперѣшного великого везира Кіямила, то треба признати, що вôнъ бувъ безъ сумнѣву мужъ великихъ здôбностей политичныхъ и непорочного характеру, котрый умѣвъ дуже зручно погодити интересы Туреччины зъ оправдаными жаданями державъ Туреччинѣ прихильныхъ. Впрочôмъ въ Берлинѣ не кладуть великои ваги на то, кого султанъ выбирае собѣ на свого дорадника.

Подôбно якъ розпорядженє султана въ справѣ змѣны кабінету обмежае ся лишь на то, щобы яко причину тои змѣны подати конечнôсть, такъ можна то запримѣтити и въ прасѣ, що она приписуе змѣнѣ кабінету о скôлько можна невинне значѣне и вôдмавляе ѣй яконсь политичнои пôдставы. Але зъ котрого боку и не подивитись бы на обѣ тй справы, то все таки — и въ тôмъ лежить якъ разъ головный интересъ — насуваесь то спостереженє, що ознаки енерґичнѣйшого выступованя Россіи на Всходѣ збôльшають ся. Поставившись безъ упередженя на становище Россіи, то може то ледви показатись неоправданымъ, що тамъ ту хвилю, въ котрôй Россія есть зовсѣмъ певна французскои симпатіи, выкористують на то, щобы выступати смѣлѣйше зъ давными и довго приготовлюваными жаданями на Всходѣ, тымъ бôльше, що коли справа дарданельска при нагодѣ задержаня корабля „Кострома“ перший разъ вырынула, публичне мнѣне въ Анґліи приняло еи спокôйно.

До тои самои Ґазеты доносять зъ Константинополя про змѣну тамошного кабінету такъ: „Въ чôмъ лежала та „конечнôсть“, про яку згадуе розпорядженє султана, щобы усунути Кіямила пашу, на то нема доси нѣякого поясненя; ходять лишь о тôмъ всѣлякй поголоски. Одни кажуть, що дімісія Кіямила есть безпосереднымъ наслѣдкомъ вôдмовы льорда Сальсберого въ египетскôй справѣ, бо султанъ, котрый зъ власнои инишятивы казавъ Рустемови-пашѣ ѣхати зъ Кісінґенъ до Лондону, чувъ ся сею вôдмовою доткненымъ.

Та поголоска може и правдива, але пытане, чи самъ сей фактъ бувъ мѣродайнымъ для усуненя Кіямила. Фактомъ есть, що вôдъ довшого часу вели ся всѣлякй интриґи, щобы Кіямилеви-пашѣ пôдложити ногу, и длятого рѣчь можлива, що интриґанты скористали зъ загнѣваня султана и осягнули свою цѣль. Впадае однакожь то въ очи, що рôвночасно зъ великимъ везиромъ, що не есть въ звычаю, дôставъ дімісію такожь и шейкъ-улъ-исламъ. То вказуе на то, що причины змѣны кабінету

11

Чародѣйный кафтанъ.

(Дальше.)

VI.

Пінтей поуставлявъ на ринку понабиванй моздѣрѣ; деннде повывѣшувано транспаренты зъ написями: „Вытайте!“ „Віватъ!“ и т. п. Славный бесѣдникъ Павло Фекете бубнивъ якъ разъ бесѣду, котра зачиналась вôдъ словъ: „Хтожь не знае поклику мудрого и поважаня достойного Сенеки?“ (Розумѣе ся, що всѣ его знали, бо панъ Павло Фекете послугувавъ ся заедно лишь приповѣдками сего вельми поважаного и мудрого чоловѣка).

Цигане Бяриса мастили вже смычки каляфоніею, словомъ роблено великй приготовленя, и булибъ вже може стали дзвонити у всѣ дзвоны, колибъ панъ Поросной, веденый здоровымъ розумомъ, не бувъ ще коло Чеґледу казавъ моторному чікошеви Павлови сѣсти на коня и не поручивъ ему сказати дома, щобы не робили нѣякои комедіи, бо нема нѣякои причины веселити ся.

Посланецъ выкликавъ велике невдоволенє; люде выглядали пôдъ вечеръ гнѣвливо зъ вôконъ та зъ поза плотôвъ, якъ въѣздили раднй до мѣста, и лишь тихцемъ кляли. Нѣхто анѣ разу не кликнувъ „Єльенъ!“ лишь псы бѣгли за возами та дуже уѣдали. Але то було такъ и лѣпше, бо по що ще передъ цѣлымъ свѣтомъ признаватись до ганьбы, коли она и безъ того велика!...

Ще того самого вечера пôйшла якъ огнемъ чутка про то, що стало ся въ Будѣ, цѣле мѣсто довѣдалось якого „бобу“ наварили Керешцѣ Кечкеметови, чи пакъ Кечкеметцѣ собѣ самымъ и якъ имъ султанъ за многй цѣннй подарунки и скарбы кинувъ якійсь кафтанъ.

Встыдъ и ганьба!

А они не мали ще на стôлько встыду, та привезли той кафтанъ до дому? На другій день зôйшлось було множество людей передъ ратушемъ; поважнѣйшй горожане пôйшли таки на гору до салѣ, щобы тамъ урядово почути, що они привезли зъ дороги. Такій, бачите, бувъ вже звычай по кождôмъ бôльшôмъ посольствѣ.

Простый народъ, жѣнки та хлопчиска, робили на дворѣ галабурду, выкрикували та выспѣвували всякими можливыми голосами спѣванку, котру якъ разъ зложивъ бувъ народъ на посмѣховиско:

Кечкемете весели ся,
Кафтанъ тобѣ воцари ся!

Якъ разъ ѣхало кôлька фѣръ зъ Великого Кереша и они ще бôльше розъярили Кечкеметцѣвъ. Затявши конѣ стали Керешцѣ глумитись зъ нихъ та пытали:

— А чи теплый хочь той кафтанъ?

Але бо таки на правду стало раднымъ ажь душно вôдъ него. Понуривши головы сидѣли они на своихъ крѣслахъ. Декотрй зъ нихъ, якъ примѣромъ панъ Инокай, були таки дуже поляклись та стратили зовсѣмъ вôдвагу, лишь на одномъ лици старшого начальника видко ще було вôдвагу и упôръ.

Поросной змалювавъ подѣѣ подорожи въ хорошо уложенôй бесѣдѣ, розпочинаючи вôдъ Бога, котрого, видко, така воля, що насылае на Кечкеметцѣвъ всѣлякй нещастя. Они робили все въ добрôй вѣрѣ (Богъ свѣдкомъ на то!) и они тому не виноватй, що ихъ плянъ не удавъ ся.

Що правда, то правда, выдатки були великй, але они думали собѣ: Хто вôдважить ся, той зыскае!

Зразу слухали всѣ спокôйно, и хороша бесѣда була бы може маґістратъ уратувала, колибъ тогды, коли Поросной ставъ розповѣдати всѣ подрôбности и сказавъ: „Мы отже явили ся въ середу передъ Єго Величествомъ турецкимъ цѣсаремъ, котрый сидѣвъ въ цѣсарскôмъ палаци на престолѣ“, — колибъ тогды, якъ сказано, не бувъ крикнувъ Карпо Пермете: „А люльки не мавъ вôнъ въ зубахъ?“

Пустый смѣхъ взявъ всѣхъ и вôдъ сеи поры не було спокою, заедно хтось перебивавъ якимись глумливыми замѣтками. Повага стала упадати, и ледви що перша искра впала въ солому, а она вже таки и запалахкотѣла.

— Кинули-сте такій красный грôшь чортови въ зубы! Казали-сте шити дѣвчатамъ

не обмежались лишь на самого Кіямила. Якъ разъ въ звязи зъ тымъ стоить и та версія, що выкрыто якійсь заговôръ противъ султана, що спонукало его усунути найвиднѣйшихъ членôвъ Порты. Такихъ средствъ уживано вже неразъ, щобы осягнути якійсь цѣли у султана. На всякій случай було бы хибно шукати якоись звязи межи тымъ важнымъ фактомъ а справою дарданельскою. Умова Нелидова зъ Портою не мае нѣякого дѣла зъ упадкомъ Кіямила-пашѣ.

Галицке „общерусске единство языкове"

(Дальше).

Для тыхъ, що нѣколи не чули російскои мовы, анѣ не знають выговору еи, подае авторъ кôлька примѣрôвъ пôсля выговору и каже такъ:

Цѣкаво бы було, коли-бъ такъ якій Великороссъ, завѣривши „Галицкой Руси", заѣхавъ до Галичины въ надѣи, що тутъ его „галичскіе русскіе" и порозумѣють его и зъ нимъ по російски будуть розмавляти... Здаесь, сердечно бы розчарувавъ ся навѣть въ домѣ „самого лучшаго русскаго патріота". Шо бы то було, колибъ такъ великорусскій гôсть на запытане добродѣйки: чи позволить кавы чи гербаты (чаю)? — ввѣчливо попросивъ: „*Здѣлайте адалжене, сударіня, падайте кофе са слівками*". Чи не вытрѣщилабъ на гостя очи и додумавшись: що значить „кóфе", чи не погадала бы собѣ въ души: що за дивный народъ Москалѣ! пють каву зъ сливками! та й де ихъ пôдъ сю пору дôстати? хиба сушеныхъ.... Такъ само не зналабъ, що се таке: *ґавядіна, жаркое, пірожное, уксусъ, лапша, вертель* и т. п. Певно и панночка не зналабъ, що вôдповѣсти на запытане: „*катаеть лі са по льду*" и не зналабъ, що значить: *ґорнічная, нашейнікъ, перчатка, башмакі, чулкі, холстъ, хлапчатая бумаґа* и т. п. — хочь усе то рѣчи, зъ котрыми интеліґенція часто мае дѣло. Я певный, що й самъ честный господарь дому, хочь якъ пильно читавъ „Слово" и „Червоную", бувъ бы не въ маломъ клопотѣ, колибъ такъ гôсть почавъ зъ нимъ розмову про „*пулі выдэліваемыя ізъ свінца*", порадивъ господареви „*застраховать себя*" — або попросивъ хозяина: *о тетрадь, свічку, карандашь, сурґучь*, — попросивъ: „*снять его чемоданъ со скамейкі*" або такъ жартомъ поспытавъ: *Нетъ лі здесь портнова*"?... И де есть тото „единство" языкове?! У насъ не тôлько ще не „декляміруютъ" Пушкина, але навѣть не зрозумѣлибъ его добре, навѣть не знають, що *завтракъ, ужінъ, трубка*, а лишились по давному при „снѣданю", „вечери", а декуды й при „колацін" и при „люльцѣ".

Конець-кôнцемъ, доси не навчивъ ся того свого „литературного языка" нѣ загалъ „общерусскои" партіи, нѣ навѣть бôльша або менша половина, — навчились хиба сякъ-такъ одиницѣ.

Авторъ брошуры „Въ одинъ часъ" мавъ надѣю навчити галицку Русь по російски за одну годину, а тутъ минуло 25 лѣтъ, и, мимо великои форсы, нѣчо зъ того! Щожь тому за причина: чи партія „общерусска" въ Галичинѣ така непохôпна, чи сама идея така глупонепрактична? Се пытане лишаемо безъ прямои вôдповѣди, а скажемо, що „общерусскôсть" въ Галичинѣ могло бы поставити на ноги одно хиба — австрійске правительство. Оно одно ще могло бы порадити, коли такъ, якъ наші „обединителѣ" прийде до „убѣжденія", що въ Галичинѣ живе той самъ народъ, що коло Москвы та Петербурга, и сли не мае, то повиненъ мати тую саму мову. Сего пытаня оно й не потребуе студіювати, а може повѣрити такъ на слово „Червоной Руси", якъ вѣрять наші „общерусссы". Тогдѣ, якъ зъ уряду заведуть російскій языкъ — замѣсть нашого — по школахъ народныхъ и въ нашихъ ґімназіяхъ у Львовѣ та въ Перемышли, чей и наука „общерусского" языка пôйде лучше. Наше „нарѣчіе" пôйде въ одставку и не буде стояти на завадѣ. Пос. Романчукъ не буде вже мôгъ домагатись рускихъ школъ, бо п. міністеръ скаже ему, що за нимъ нема тыхъ міліонôвъ, які стоять за пос. Антоновичемъ, скличе анкету, щобы выдала свôй судъ о тôмъ галицкôмъ „общерусскôмъ" языцѣ, на основѣ давного „Слова", „Пролома", „Червоной Руси", „Страхопуда" и т. д. Учені роздивлять ся: що то за диво, нѣ песъ нѣ баранъ, — а вкôнци скажуть словами російскихъ філологôвъ; „*Ето какой то асобый языкъ*" а п. міністрови выяснять по нѣмецки: Es ist ein Russisch zum Teufel holen и негодить ся до школы. П. міністеръ немало счудуесь, що Русины свого „літературного" языка ще не знають, а щобъ тому зарадити, буде мусѣвъ, якъ теперь для будучихъ учителѣвъ нѣмецкои мовы, установити стіпендіи для учителѣвъ „общерусского" языка. Пос. Романчукъ зъ пп. Барвѣньскимъ, Вахнянином и другими будуть мусѣли поѣхати до Москвы „абучать ся". Хто знае, може ще й спровадять изъ Россіи кôлькадесять учителѣвъ и учительокъ... Нинѣшні рускі шкôльні учебники „предадуть ся всесожженію", щобъ и слѣдъ изъ „исковерканного" языка загинувъ, а натомѣсть зладять нові або ще лучше — спровадять ихъ просто зъ Россіи. Тогдѣ ажь буде на Руси благодать „Галицкая Русь" и товаришѣ „восторжествують", а мы дôждемо ся того щастя, що совѣтъ „Народного Дому" своихъ бурсакôвъ пôшле вже до ґімназіи въ своѣмъ будынку, а не до жидôвскои...

(Конець буде)

Переглядъ політичный.

Въ доповненю до поданыхъ вѣстей о численныхъ вôдзначеняхъ пôдчась маневрôвъ рôжныхъ достойникôвъ доносимо ще, що цѣсарь Вільгельмъ надавъ ґр. Паарови велику ленту червоного орла, а намѣстникови, ґр. Кільмансеґґови дарувавъ свôй портретъ зъ власноручнымъ пôдписомъ. Дальше надавъ цѣсарь Вільгельмъ численні вôдзначеня урядникамъ, старостамъ, ґенераламъ, офіцирамъ и иннимъ функціонарямъ, Є. Вел. Цѣсарь Францъ Іосифъ почтивъ надворного маршалка нѣмецкого цѣсаря Вільгельма, ґр. Пирклього дарункомъ своеи фотоґрафіи зъ власноручнымъ пôдписомъ, надавъ прибочному лѣкареви цѣсаря Вільгельма дрови Ляйтгольдови велику ленту ордера Францъ Іосифа, тайному совѣтникови кабінетовому, Люканусови и шефови ґенерального штабу, ґен. Шліфенови велику ленту ордера Леопольда. Дальше почтивъ Є. Вел. Цѣсарь вôдзнаками многихъ ґенералôвъ и особъ зô свити нѣмецкого цѣсаря и саского короля.

„Петерсбурскі Вѣдомости" пишуть: „Въ заграничныхъ часописяхъ повтаряють ся упорно поголоски о невдоволяючôмъ станѣ здоровля Ґірса. Російскій міністеръ справъ заграничныхъ выѣде у вересни до Италіи, але не до Риму, и проживе кôлька днѣвъ въ Венеціи и околици Комо. Маркизъ Рудіні правдоподôбно стрѣтить ся тутъ зъ російскимъ міністромъ справъ заграничныхъ. Въ звязи зъ вѣстями о лихôмъ станѣ здоровля п. Ґірса, стоять такожь поголоски о новой высшой номінаціи російского посла у Вѣдни, кн. Лобанова-Ростовского".

Варшавскій дописуватель крак. Czasy доповнюе подану до тои ґазеты вѣсть о квативаню войска въ Варшавѣ такъ: „Число войска, котре мае незадовго розкватируватись на якійсь часъ въ нашôмъ мѣстѣ обчисляють на 150.000 людей. Яке ихъ дальше призначене, докладно не знати. Въ кождôмъ разѣ, обчис-

---

сукнѣ та вышивати ихъ золотыми ґальонами! Вы урядові зводники! Ще й батôгъ набиваный дорогимъ камѣнемъ повезли! Марно лишь грошѣ пустили, а насъ на посмѣховиско выставили! Люде смѣють ся зъ насъ якъ зъ дѣтей! Якъ разъ приходжу зъ надворку а тамъ Керешцѣ выкрикують на ринку: „Та чи хочь теплый той кафтанъ?" Такои ганьбы наробити нашому мѣсту!... На то дайте вôдповѣдь!

Іосифъ Беркешь, хлопъ якъ дубъ, схопивъ ся та выбалушивши очи и вымахуючи кулаками ставъ кричати на все горло:

— Скинути ихъ! Забирайтесь вôдъ зеленого стола!

За нимъ загремѣло якъ грôмъ середъ страшнои бурѣ сто голосôвъ наразъ:

— Скинути ихъ!

Мѣщане стали чимъ разъ бôльше пхати ся до зеленого стола и обступили его доокола. Лестякъ перевернувъ свое крѣсло и вôдчѣпивъ вôдъ камізельки громадску печатку, що висѣла при нѣй на ланцушку и шпурнувъ нею разомъ зъ ланцушкомъ на землю такъ, що она ажь десь въ самъ кутъ покотила ся.

— Возьмѣть собѣ! Менѣ еи не треба! Тай пустивъ ся до дверей.

Але Власій Путнокій заступивъ ему дорогу.

— Ого! Братчику, зажди! Не втечешь! Запôзву тебе передъ Бога и людей, що ты змовивъ ся зъ ворогами мѣста и продавъ скарбы нашои святои матери церкви. Мѣсто тебе арештуе!

— На чий приказъ? — спытавъ Лестякъ гордо и холоднокровно.

Путнокій остовпѣвъ на то и якъ бы ему хто языкъ вôдрѣзавъ, а Лестякъ выбѣгъ зъ салѣ луснувши дверми за собою. Теперь прийшла черга и на другихъ радныхъ и всѣ мусѣли пôддати ся воли громады та скинули ся свого уряду. Середъ того заколоту, якій теперь зробивъ ся, присунувъ ся Іосифъ Беркешь ажь до крѣсла самого начальника.

— Я вношу, щобы до того часу, доки по зрѣлôй розвазѣ не выберемо новыхъ радныхъ, зложити комісію зъ трохъ членôвъ и вôддати ѣй справы мѣста. Въ комісіи мае бути оденъ католикъ, оденъ кальвінъ и оденъ лютеръ.

— Такъ есть! — крикнула товпа.

Заразъ покликано всѣхъ трохъ, панôвъ: Самôйла Голечого, Власія Путнокого и Іосифа Беркеша. Коли вôдтакъ товпа розôйшла ся, пôйшли они всѣ три до сусѣдноi комнаты и ухвалили тамъ насампередъ, щобы молодого Лестяка арештувати.

Старый Лестякъ плакавъ и кричавъ, коли прийшли брати его сына Максима до арешту. Зпершу вхопивъ вôнъ бувъ зелѣзко и хотѣвъ гайдукамъ головы розвалити. Коли ему выхопили зелѣзко зъ рукъ, ставъ вôнъ словами святого письма промавляти Юрѣ Пінтееви и Піштѣ Мушкашеви до розуму.

— Не берѣть собѣ, тату, того такъ дуже до серця — казавъ трохи сердито бувшій начальникъ, — тажь то не вѣки.

— Они ще того пожалують! — вôдозвавъ ся старый, вымахуючи кулакомъ. — Горе тобѣ, Кечкемете, якъ колись було Содомѣ и Гоморѣ!

— Та ще и намъ усмѣхне ся доля, — розважавъ Максимъ.

— Доля? — И старый ставъ знову заводити якъ стара баба. — Та и доля, то богиня, баба якъ всѣ другі. Все бѣгае за чоловѣкомъ. Кого разъ розлюбила а вôдтакъ покинула, то вже не верне до него.

Вôдтакъ, повенъ розпуки, вхопивъ вôнъ, якъ той, що зъ розуму зôйшовъ, за ножицѣ и почавъ рѣзати въ дрôбні кусні новый дольманъ, котрый якъ разъ бувъ ушивъ, та кричавъ при тôмъ охрыплымъ голосомъ:

— Гинь псе! Най и цѣлый свѣтъ пропадае!

Свѣтъ вправдѣ не пропавъ, лишь зъ дольмана поробились шматы, а бѣдного Максима повели до темного арешту въ ратуши. Вôнъ бѣгъ за нимъ, але пôдъ самою брамою старі ноги пôдъ нимъ затрясли ся и вôнъ ледви ажь на самôмъ порозѣ мôгъ ще крикнути до сына:

— Не бôй ся, сынку, нѣчого; я тебе и зъ вôдтамъ выдобуду, выйдешь ще на волю.

(Дальше буде).

...ливши теперѣшнй войска, консистуючй въ Королевствѣ Польскôмъ, зъ тыми, котрй теперь мають прибути, — представляє нашъ край поважну силу оружну, звернену до захôдныхъ сусѣдôвъ Россіи, около пôвъ міліона людей".

Зъ Бѣлграду запевнюють, що въ цѣлôй Бессарабіи стоить лише одна, XIV дивізія пѣхоты, зъ котрои полкъ житомирскій стаціонує въ Тирасполи, подольскій полкъ въ Бендерѣ, два полки въ Кишеневѣ, де стоить также четвертый полкъ кавалеріи на стопѣ военнôй и часть бриґады артилеріи. Въ Рені есть лишь вôддѣлъ россійскои сторожи граничнои, а въ Измаилѣ рота резервы. Давный астраханьскій полкъ ѣзды перенесено до Тирасполя. Въ Рені правда, що будують кораблѣ перевôзничй и понтоны, але не для арміи, лишь для мореплавного товариства Ґаґаріна. Варстаты корабельнй, примітивнй впрочômъ, веде старый, вже пенсіонованый офіциръ маринарки.

Зъ Константинополя доносять урядово, що змѣна кабінету не принесе зъ собою нѣякои змѣны въ дотеперѣшнôмъ напрямѣ отоманьскои политики супротивъ загальнои политики европейскои. Правительство султана буде и дальше придержуватись тыхъ самыхъ засадъ якъ доси, а именно поступу въ реформахъ у внутрѣ и мира та дружныхъ вôдносинъ въ политицѣ заграничнôй.

Новинки.

— **Именованя.** Архітектъ Тадей Мінвіхъ и фаховый учитель ткацкои школы въ Франкштадтѣ, Едвардъ Пічь, именованй дѣйстными учителями школы промысловои у Львовѣ.

— **Новый урядъ.** Въ окрузѣ львôвскои Дирекціи доменъ и лѣсôвъ отворено новый урядъ зъ осѣдкомъ въ Надвôрнôй, котрый буде полагоджувати адміністраційнй справы новонабутыхъ черезъ державу дôбръ надвôрняньскихъ. Урядъ сей має назву: „Ц. к. зарядъ державныхъ дôбръ Надвôрна" и урядоване свое розпочавъ зъ днемъ 1 вересня с. р.

— **Зъ Теребовлѣ пишуть намъ:** На дохôдъ фонду будовы руского народного театру у Львовѣ, має вôдбути ся въ нашôмъ мѣстѣ заходомъ тутешного комітету при спôвудѣлѣ хору академікôвъ „шѣснацятки" дня 17 н. ст. вересня вечерокъ вокально-деклямаційный, сполученый зъ танцями. Задля важности цѣли маємо надѣю, що Вп. Публика збере ся на той вечерокъ дуже численно. Маючй охоту взяти удѣлъ въ забавѣ а через похибку не одержавшй запрошеня, схотять ласкаво удати ся до комітету. — За комітетъ: Іоанъ Залуцкій.

— **„Руска Бесѣда" въ Станіславовѣ** розôслала до Русинôвъ станіславôвского округа таку друковану вôдозву: „На дохôдъ фонду руского національного театру у Львовѣ уряджує наша патріотична руска молодѣжь академічна „дванацятка" артистична въ Станіславовѣ въ недѣлю дня 13 н. ст. вересня с. р. (т. є. на день передъ виликимъ рôчнымъ ярмаркомъ) въ сали касина мѣщаньского великій концертъ сполученый зъ забавою и танцями. Поки нашъ рускій народный театръ, що положивъ чималй заслуги для розбудженя нашого національного житя, не маючи у Львовѣ гôдного и достоинства руского народу вôдповѣдного пристановища, скитати ся буде тамъ въ комôрнôмъ по чужихъ домахъ и будахъ, — доси выстава будынку для него въ столици краю не може й не повинна зôйти зъ порядку дневного, яко одна зô справъ нашихъ народныхъ не терпличихъ проволоки, и кождый вѣрный сынъ Руси не повиненъ вôдказати своеи лепты, хочь бы вôдъ губы вôднято, на сей жертвенникъ народный. Запрошуємо отже якъ на концертъ, такъ и на забаву зъ танцями, и надѣємось, що кождый Русинъ — маючи нагоду прислужити ся загально рускôй справѣ а при тômъ забавити ся весело и приємно, — не вôдмовить нашимъ запросинамъ. Добôрна и цѣлкомъ нова проґрама концерту, рутинованй силы спѣвочй, жаръ молодечій и ввѣчлива сердечнôсть „дванацятки" — а надто заходы и приготованя мѣсцевого комітету дають запоруку, що вечерокъ удасть ся величаво. — Станіславôвъ 1 н. ст. вересня 1891. За Выдѣлъ „Рускои Бесѣды": Остапъ Левицкій, голова, — Теодоръ Стахевичь, заступникъ головы. — Левъ Гузаръ за секретаря. — Початокъ точно о годинѣ 8 вечеромъ. Одягъ народный або вечерковый. Вступъ на концертъ для одной особы 1 зр. Вступъ на концертъ и забаву разомъ для одной особы 1 зр. 50 кр. Наколибъ хто бувъ перешкодженый прибути на вечерокъ, зволить добровôльный датокъ на театръ прислати на руки Вп. Т. Стахевича". — Не сумнѣваємо ся, що наша „дванацятка", повертаючи въ захôдной части краю, куда въ славою понесла руску пѣсню першій разъ мѣжь польскій народъ, по щирôмъ и ентузіястичнôмъ принятю мѣжь чужими — стрѣтить ще щирѣйшій и ентузіястичнѣйшій приемъ межи своими.

— **Крадѣжь.** Въ Рогатинѣ влѣзъ черезъ вôкно челядникъ пекарскій Іосифъ Ляссота до мешканя пекаря Ґольдмана, выкравъ малу скринку деревляну зъ грôшми, потômъ розбивъ єи а въ грôшми утѣкъ до Львова. Тутъ его приарештували, але грошѣ уже розтративъ, бо при нѣмъ осталось вже лишь 28 штукъ „цванциґерôвъ" котрй продавъ по 30 кр. за штуку.

— **Огнѣ.** Дня 7 с.м. въ ночи погорѣли господарскй будынки и стодола зъ всѣми припасами Дашкевича въ Голоску маломъ коло Львова, а що крôмъ будынкôвъ нѣчо не було асекуроване, то й шкода велика. Хату и обору дало ся якось уратувати. На мѣсце огню прибула львôвска сторожа огнева и зльокалізовала огонь. — Днемъ передъ тымъ згорѣвъ въ Клепаровѣ пôдъ Львовомъ домъ Полиньского. — Дня 5 с.м. згорѣли въ Чортковѣ два домы Ґеттера зъ усѣма припасами збôжевыми, и лишь огневôй сторожи завдячити треба, що огонь, при сильнôмъ вѣтрѣ, дальше не розширивъ ся.

— **Буря.** Околицю Калуша навѣстила окогдѣ сильна буря зъ громами. Въ Медынѣ (коло Войнилова) убивъ грôмъ вола й корову та запаливъ стѣгъ сѣна на поли.

— **Пошести.** Въ мѣстѣ Станіславовѣ и деякихъ селахъ околичныхъ проявляють ся пошести черевнй. Старшй западають на розвôльнене и болѣ, дѣти на червôнку. Въ самôмъ Станіславовѣ панує дезентерія помѣжь робôтниками; въ касѣ хорыхъ зголосилось за пôдпомогами грошевими около 80 робôтникôвъ.

— **Скаженый песъ** покусавъ дня 31 м. м. на нѣмецкôй кольоніи пôдъ Станіславовомъ свою властительку, Конрадину Запаловичь, жѣнку зелѣзничого бремзера, вôдтакъ напавъ и покусавъ два псы Теодора Рубчака, ажь вконци кôлькомъ жовнѣрамъ удало ся пса убити.

— **Страшне спане** мала 60 лѣтна селянка Марія Скорбанючка зъ Пядыкôвцѣвъ. Затопивши въ печи, положила ся сама спати на земли; тымчасомъ якось займила ся вязанка соломы коло печи, а огонь засягнувъ и шмате на Скорбанючцѣ, котра прибудила ся вже ажь тогдѣ, якъ була цѣла въ огни. Надбѣгли люде, та пригасили огонь, однакъ стара умерла заразъ таки на другій день зъ попареня.

— **Также помыслъ.** Якійсь дотепный самоубійникъ уживъ голосной въ свѣтѣ вежѣ Айфля за шибеницю и повѣсивъ ся на нѣй 25 метрôвъ высоко, зовсѣмъ голый, зложивши свою одѣжь коло вежѣ на земли. Маніпуляцію тую выконувавъ въ ночи, отже взявъ на вежу зъ собою свѣчку, покраявъ на три кускѣ, засвѣтивъ собѣ въ трохъ мѣсцяхъ, щобы мôгъ дôстати ся тамъ, де мавъ повиснути, ну — и остаточно, при непохитнôй воли дôпнявъ свого. Въ завѣщаню, яке оставивъ въ своѣмъ одѣню розпорядивъ своѣмъ майномъ въ той спосôбъ, що голову свою призначивъ для майора полку, при котрôмъ колись служивъ, тѣло школѣ лѣкарскôй а одѣжь Айфлеви.

† Посмертнй вѣсти.

Тереса Лисинецка, вдова по бл. п. Теофилѣ Лисинецкôмъ, б. крилошанинѣ, деканѣ и пароху въ Турыльчу, померла сими днями въ Станіславовѣ. Вѣчна єй память!

Господарство, промыслъ и торговля.

(Конецъ.)

Въ борщѣвскôмъ повѣтѣ пшениця зъ морґа 600, жито 375, овесъ 800, ячмѣнь 540 клґр. Горохъ и гречка середнй, кукуруза, бульбы, бураки краснй, рѣпакъ звычайный. Въ золочѣвскôмъ пшениця выдає по 360, жито 200, овесъ 420, ячмѣнь 320, клґр. зъ морґа. Горохъ давъ по 10 кôпъ зъ морґа, иншй плоды мѣрнй. Въ жидачѣвскôмъ пшениця дає 6—9 кôпъ зъ $^1/_2$—$^3/_4$ кôрця высѣвку; жито 4—8 кôпъ зъ $^1/_2$ кôрця, овесъ 6—9 кôпъ зъ $^3/_4$—1 кôрця, ячмѣнь 6—8 кôпъ зъ $^3/_4$—1 кôрця. Мыши роблять страшнй шкоды. Въ стрыйскôмъ дала пшениця по 700, жито 200—550, овесъ до 800, ячмѣнь 750 и больше клґр. зъ морґа. Бульбы слабй и погнили, бураки середнй. Въ старомѣскôмъ дала пшениця по 8 кôпъ, жито по 6 (копа выдає 42 клґр.) ячмѣнь по 6 кôпъ овесъ на збраный. Въ перемыскôмъ пшениця 500—600, жито до 500, овесъ (плохій) по 200 клґр. худого зерна, ячмѣнь 400 до 500 клґр. Бульбы гниють, бураки заросли, конюшину косять, иншй плоды краснй. Въ сянôцкôмъ дала пшениця 8 кôпъ зъ морґа, жито 9 кôпъ, овесъ ще на пни ячмѣнь въ покосахъ. Бульбы погнили, бураки и конюшина краснй. Въ городецкôмъ пшениця дала зъ морґа 6 кôпъ, жито 5 кôпъ (336 клґр.) овесъ 4 копы, ячмѣнь 5 кôпъ, гороху зъ 20 кôрцѣвъ высѣвку зôбрано 110 кôпъ, иншй плоды досить краснй, крôмъ бульбôвъ. Наконецъ въ городеньскôмъ зъ пшеницѣ выдатокъ слабый: 350 клґр. зъ морґа, жито 240, овесъ 600, ячмѣнь 550 клґр. Иншй плоды хорошй, лишь бульбы чорнѣють.

Торгъ збôжемъ.

9 вересня	Львôвъ	Тернопôль	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	9·50—11	9·50 11·—	9·—11·—	9·60 11·—
Жито	8·——9·—	8·——9·50	9·——9·—	8·50—9·—
Ячмѣнь	7·——7·30	6·——6·75	5·75—6·50	6·25—7·25
Овесъ	7·50—7·85	7·——7·50	6·90—7·15	7·50—8·—
Горохъ	—·——·—	6·— 10·—	6·— 10·50	6·30—9·75
Выка	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	12.—13.50	12·—13.—	12·—13·—	12·25 13·60
Хмель	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	42·—52·—	41·—48·—	41·—47·—	42·—52·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	17·—17·50	—·——·—	—·——·—	—·——·—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ вôдъ 17·— до 17·75 зл.

Жито пошукує ся.

Хмель вôдъ 55·— до 60·— за 56 кильо.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 9 вересня. Є. Вел. Цѣсарь принимавъ ґр. Таффого на довшôй авдієнціи.

Монахôвъ 9 вересня. Вчера передъ полуднемъ робивъ цѣсарь Вільгельмъ візиты кн. реґентови и членамъ королѣвскои родины, а вôдтакъ зъ членами королѣвскои рады, зъ ґен. Капрівімъ и свитою ходивъ до ратуша, де его повитавъ бурмістръ. Цѣсарь, дякуючи за сердечне приняте, сказавъ, що доказы вѣрности мѣста для его дѣда и вôтця суть и для него запорукою, що мѣсто позостане и дальше вѣрне его державѣ. Опôсля подано цѣсареви вино и вôнъ випивъ чарку на здоровле мѣста.

Римъ 9 вересня. Друге консиліюмъ лѣкарске робить мало надѣѣ, що до здоровля румуньскои королевои, однакожь въ сѣй хвили нема нѣчого грôзного. Король румуньскій постановивъ ще не вертати до дому.

Софія 9 вересня. „Свобода" заявляє, що вѣсть, будьто бы Грековъ мавъ ѣхати до Константинополя, абы тамъ заявити султанови, що коли вôнъ не признасть кн. Фердинанда законнымъ княземъ, то правительство болгарске скличе велике собраніє до Тирнови и огологить независимость Болгаріи, єсть зовсѣмъ неправдива.

Берлинъ 9 вересня. Архікнязь Райнеръ именованый шефомъ долѣшно-реньского полку пѣхоты.

Парижъ 9 вересня. Рада санітарна дôстала зъ Алеппо вѣсть, що холера тамъ ширить ся чимъ разъ больше; доси умерло на холеру 2500 людей.

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Оголошения до *Народнои Часописи* принимае Контора **Льеопольда Литыньского,** *Львôвъ, Валова, 14.*

АПТЕКА ПОДЪ „СРЕБНЫМЪ ОРЛОМЪ"

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручае:

Олѣй рыбій въ двохъ родахъ, **жовтый** однократно дестилованый, дуже добре дѣлаючій противо зафльегмленя, остроты крови, недокровности, скрофуламъ и т. д.; **бѣлый** пріятнѣйшій бдъ першого, бо двократно чищеный и дестильованый. До набутя въ бутелькахъ по 60 и 80 кр.

Понеже новою уставою торговельно-промысловою строго заборонено домокружну продажь вещей церковныхъ обѣзджаючимъ по селахъ и мѣсточкахъ, всякй вещй церковнй, якъ фелоны, хоругвы и прч. спродавати, — проте поручае:

ТОРГОВЛЯ РѢЧЕЙ ЦЕРКОВНЫХЪ
АНТОНІЯ СТАХІЕВИЧА
въ Тернополи,

Всечестнѣйшому Духовеньству, Брацтвамъ церковнымъ велико заосмотреный складъ матерій церковныхъ на фелоны и спродае по цѣнахъ зниженыхъ **фелоны** (свѣтлй, багряній, зеленй и чорнй):
зъ вовняного найлучшого адамашку по зр. 30, 34, 40.
зъ пôвшовковыхъ матерій французкихъ по зр. 45, 52, 58, 65.
зъ шовковыхъ матерій французкихъ по зр. 70, 80, 90, 100 и виспе.

Хоругви брацкй зъ вовняного найлучшого адамашку зъ вышитыми крестами по зл. 20. зъ образами по зл. 30. — **Хоругви шовковй** по зл. 70 и 75.

Всяку утварь церковну, якъ шалѣ до монстранціи, бурсы, дальматики, стихарѣ и прч. въ великôмъ выборѣ на складѣ.

Направы фелонôвъ принимае ся.

Упрашаю всякй замовленя впростъ до торговлѣ моеи адресувати. На желане высылаю готовй церковнй до выбору, або прôбки матерій.

Ветяжки и аксамітки.

Перфумы и мыла.

ГАФТЫ И ПРИБОРЫ ДО ГАФТÔВЪ

Потребы до кравецтва

ПАРАСОЛѢ

и Кальоши россійскй

поручае найдешевше

НИКОЛАЙ ЛЮДВИКЪ

у Львовѣ, улиця Галицка ч. 14.

Цераты на мебель.

Горсеты французкй.

Мешканьцѣ Львова!

можуть хôснувати ся знаменитымъ выналодкомъ

проф. Соксельета

МОЛОКО

стерилизоване

пôсля методы того професора, есть найлѣпшимъ зъ штучныхъ кормôвъ для немовлятъ и заступае цѣлкомъ кормъ грудный.

Дѣти, скормлений тымъ молокомъ не слабують на жадни слабости жолудковй або кишковй и въ загалѣ не пôдлягають такъ легко слабостямъ.

Цѣна мѣсячного кормленя 180 фляшокъ 7 зл.

Молоко коштуе найменше два разы тôлько.

Проспекта и поясненя даромъ. Замовленя пріймае

Контора Льеопольда Литыньского,

у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14 (побôчь Центральнои Каварнѣ.

Всякого рода

ВИНА

ЛѢЧНИЧЙ

достати можна кождого часу въ конторѣ

Льеопольда Литыньского

у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14.

Ковдры шитй

по зр. 4.50, 5, 6, 8, 10 зр. и высше

власнои роботы

матерацы волосяни по зр. 14, 16, въ всякôй цѣнѣ по 30 зл.; — вкладки спружиновй до лѣжокъ, подушки пѣрянй и волосянй, сѣнники и т. п. поручае въ найбôльшôмъ доборѣ **Іосифъ Шустеръ, у Львовѣ улиця Коперника 7.**

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЪ

антикарь у Львовѣ (улиця Жовковска, побôчь рампы

поручае:

Нервотонъ.

Средство домове помôчне у многихъ боляхъ, ревматизмахъ, ломаняхъ, исхіасъ и паралижахъ.

Цѣна фляшки: 40 кр.

Подяка. Добротвôръ, 13 марта 1890.

Вп. Брониславъ Виткевичъ, аптикарь, Львôвъ-Пôдзамче

Передъ кôлькома лѣтами черезъ апоплексію утративъ я силу въ правôй руцѣ, що тымъ тяжше мя дôткнуло, що зъ причины того мусѣвъ я покинути выгôдне мѣсце яко официялистъ приватный и зôставати зъ моею родиною безъ найменшои помочи.

Въ моихъ терпѣняхъ уживавъ я найрозличнѣйшихъ средствъ, якй менѣ тôлько раджено, но все на дармо.

Доперва уживанье черезъ довшій часъ „Нервотону", предпоручуваного въ анонсахъ **„Календаря здоровля Леопольда Литыньского"**, доказало чуда! Ото теперь рушаю рукою якъ давнѣйше. Дякую Вамъ Пане, що своимъ чудеснымъ средствомъ стали вы найбôльшимъ добродѣемъ терпячихъ людей. Антоній Новаковскій.

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЪ

антикарь у Львовѣ улиця Жолкôвска (коло заставы),

поручае выпробованй и за скуточнй узнанй

Пигулки зъ Гуаяколемъ

знаменитй въ недугахъ грудныхъ, яко презерватива наколи зайде обава сухôтъ, также въ початкахъ хоробы радикально убиваючи бактеріи. — **Цѣна пуделка 1 злр.** (Зъ способомъ ужитя.)

Терпите ломане руки або ноги, рване, гôстець, ревматизмъ, котрй вамъ особенно долягають въ порѣ вогкôй дощевôй?

Читайте якъ помагае въ такихъ терпѣняхъ:

EXCELSIOR

Средство дуже цѣнене у всѣхъ гостцевыхъ терпѣняхъ именно застарѣлыхъ, объявляючихъ ся ломаньемъ костей и т. п.

Подяка. Веч. п. Брониславъ Виткевичъ, аптикарь у Львовѣ.

Мило менѣ переслати В. Всечестности мои найсердечнѣйшй слова подяки за Вашъ дѣйстно чудесный *Excelsior*. Страшнй терпѣня, якй выдержавъ я зъ кождою змѣною воздуха, довгй лѣта тревающй болѣ въ костяхъ ногъ, котрымъ нѣ одна сѣрчана купѣль помогчи не могла — перестали, якъ-бы чудесною рукою ôднятй, пô натертю кôлькохъ фляшокъ „Excelsior"-а. — Вдячнôсть моя для Васъ Пане тревати буде якъ довго жити буду, а першимъ еи вôдгомономъ най будуть тй слова моеи подяки.

Краковъ, 16 лютого 1891. **Антоній Гордыньскій.**

Такихъ подякъ получивъ выналодець „Excelsiora" тысячѣ — бо кождому помагае скоро и разъ на всегда.

Спроваджувати можна найменьше 2 фляшки, котрй коштують по 60 кр. в. а. разомъ 1 зр. 20 кр. — Треба надôслати 1 зл. 50 кр. т. е. за 2 фляшки „Excelsiora" оплату почтову и опаковане.

Прошу адресовати **В. Виткевичъ,** аптикарь, Львôвъ-Пôдзамче.

Зъ друкарнѣ Вл. Лозиньского пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.